

Manuskript av fören. Smål.

Minnen:s saml.

ACC. N:R

M. 9072:1-5

Landskap: Småland

Upptecknat av: Carl Yibling, fil. stud.

Härad: Albo

Adress:

Socken: Yivestad

Berättat av:

Uppteckningsår: 1885

Född år i

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Röcklarisan.

Avskrift ur "Fören. Smål.
Minnen":s saml.

ACC. NR.

M. 9072 : 1

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Småland Upptecknat av: Carl Wihling, Fil. stud.

Härad: Kultö Adress:

Socken: Viarestad Berättat av

Uppteckningsår: 1885 Född år i

Uppteckningen rör Röcklavisan.

I Wirestads socken i Kronobergs län
Och hemmanet Röckla beteckna (?)
Der bodde Pär och Kerstin, de lefde så väl
Ett paradiset på jorden mände liknat,
I kärlekens famn blef hon fruktsam
Och tiden, hon skred till förlossningens stund
Och dagen kom att hon skulle föda.

Sent om en afton, då folket sof söt
Och foglarna hade lyktat att sjunga
Då Kerstin låg ensam på barnsängens bädd
Och vakade öfver det lilla
Tillress voro troll, de togo Kerstin bort
De hade gjort en alebild som Kerstin liker var
Den lade di i barnsängen neder.

Skriv endast på denna sida!

*Se en variant
uppt. i listan ned
i Sv. Landmål
IV:6 s. 27.*

M. 8072:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När Pär han uppvaknade och Kerstins bild besåg,
Han tyckte hennes rosenröda kinder voro bleka.
Och tänkte hon var döder i barnsbördan svår,
Han talar dessa orden sålunda:
Ack hör min kära vän, det är nu tungt för mig
Som intet var vaken och talade med dig
Den stunden du tog afsked ifrån världen.

Pär reser sig till Prästen och säger hon är död.
Och ville för henne låta ringa.
Men mäster Nilsson svarade jag beklagar Din nöd
Och säger dig mer om du kan tåga.
Hon är visst inte död det var din egen skuld
För när som du somnade så kommo de bergatroll
Och bytte på en alebild och Kerstin.

Men vi måste nu begrafva den alebild vi har
Och uti Kerstins kista insvepa.
Hon blifver nu visen till hela sin kropp
Om du än skulle få henne åter.
Och sen förstörde du med pligter och med skam
Din egendom och heder, det går dig inte an
Hon kan ej i berget länge lefva.

M. 9072:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När kistan var nedsätter och presten kastat jord
uppenbarligt han säger de orden:

O Herre Gud allsmächtig begrafva vi här

En alebild inunder denna jorden

Pär gick sitt enklingsår en fästemo han får

Från Örkene socken och hem till sin gård

Och slägtingar di samlas i bröllopp.

Om aftonen då gästerna sutto till bords

Musiken han sig höra låter

Utanför förstugans dörr der hördes Kerstis röst

Hon sade kära Pär tag mig åter

Räck mig ditt strumpeband utaf din hulda hand

Så blifver jag löster från trollens hårda band

Jag ektenskap af dig ej mer begärer.

Den hjälpen den bad hon om tre gånger å rad

Sen hade hon ej magt att mer säga

Och Pär steg upp från bruden allt öfver sitt bord

Men folket tog fatt i hans kläder

Och hör min kära Pär du ser nu det är natt

Trollen kunna taga dig mest på samma sätt

Som di din förra hustru hafva tagit.

Skriv endast på denna sida!

M. 9072:4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ack hören I menskor alla härom
Betrakta nu denna bedreften
Och Pär han blef förtreten på folket så dumt
För det han ej fick frälsa sin Kerstin
Brölloppet det blef kort, hvar reste till sin ort
Och intill den dagen då döden tog an bort
Så var han mellankolisk till sinnes.

På käringekullen man ofta henne såg
Åtminstone hvarje julafton
Med gråtande ögon hon kammade sitt hår
Och barnsängens särk var till klädnad
Men när man tänkte på att taga henne hem
Försvann hon så hastigt ur deras åsyn
Som skotten utur stjernorna försvinna.

Sju år derefter Kerstin utur käringekullen kom
Det sade mäster Nils till Pär i all tysthet
Nu är din Kerstin döder och färdas till en stad
Der portarna för trollen äro lyckta
Till salighetens land, hem till sitt enda barn
Som knappt en dag i världen dess spenar diat har
Men likväl är det störst i Guds rike.

Skriv endast på denna sida!

M. 9072:5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

170 år sen skall detta vara händt
Så säga den slägten uti Röckla
Och Pärs barn har bebott gården led ifrån led
Jag vill dem till baka uppräknä
För de som lefva der intill dess farfars far
Som miste Kerstin kära det året har vi haft
Ett tusen åtta (sju) hundra fyratio.

Klandra min visa så mången som vill
det kan jag er alls icke neka
Men gören henne bättre och skrifven lite till
Det vill jag än hellre er bedja
Och skrifven då tillsammans några passliga ord
Så kan hon blifva bättre än jag nånsin tror
Det vore för mig en stor fägring.

Slut Lafin.

Upptecknad efter originalet i Gylteboda by af Virestad
socken den 22 April 1885 af

Carl Wihling
fil.stud.sm.

Skriv endast på denna sida!